

Predica de la Zürich

Duminică, 29 martie 2015, ora 14⁰⁰

Ewald Frank

Cuvântul de introducere din: Ioan 14:12-13: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl; și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul”; 1 Ioan 3:21-22: „Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui”. Înainte să ne rugăm este necesar să spunem ca David în Ps. 51: „Zidește în mine o inimă curată...”. Dumnezeu ascultă rugăciunea făcută cu o credință simplă, care izvorăște dintr-o inimă curată și-o viață trăită în sfințenie. Dumnezeu ascultă rugăciunile. Domnul a făgăduit în Ioel că va revărsa un duh de îndurare și rugăciune peste orice făptură. 1 Cor. 3:6-11, 18-23: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos...Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept. Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: «El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.» Și iarăși: «Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte.» Nimeni să nu se fălească, dar, cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt

ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu”.

Cine este informat despre ceea ce se întâmplă pe întregul pământ și în mod deosebit referitor la fratele Branham, acela știe că unii frați spun că: „Noi nu mai avem niciun drept să predicăm ceea ce este scris în Biblie, ci trebuie să predicăm ceea ce a spus prorocul pentru că el a primit ultima descoperire”. Noi cei de aici din Europa nici nu ne putem închipui ceea ce se petrece pe întregul pământ. De aceea și slujba fratelui nostru și a tuturor fraților noștri din diferite popoare este atât de importantă. Mesajul este: înapoi la Cuvânt! Înapoi la Dumnezeu! Înapoi la început, înapoi la fundamentul original care a fost pus.

Astăzi vocea mea nu este în cea mai bună stare. Călătoria pe care am făcut-o a fost cea mai grea de până acum. Luna martie a fost ocupată în întregime. În februarie am fost în Cuba împreună cu fratele Erwin Pacheco și Cuvântul Domnului a găsit o mare intrare și a atins scopul pentru care a fost trimis. Fratele Erwin Pacheco a trebuit să se reîntoarcă acolo imediat în luna martie. Când a avut loc botezul, prima dată s-au botezat 28 de persoane; a doua oară s-au botezat 16; când a avut loc a treia oară s-au botezat 12, iar acum sunt peste 50 de persoane care s-au lăsat botezate, din care 12 sunt predicatori. Cu adevărat Dumnezeu a dăruit har. În curând noi ne vom reîntoarce acolo ca să aducem Cuvântul în continuare. Ușile și inimile sunt deschise și pentru aceasta Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu. Pentru mine a fost o lună foarte grea. Mai întâi vizita la fratele Kupfer în Elzas. La o săptămână după vizita noastră împreună cu fratele Schmidt și Miskys, fratele Kupfer a fost luat Acasă. Cu adevărat noi am avut o părtășie interioară, ne-am rugat împreună și i-am spus că ne vom revedea din nou la Domnul și în felul acesta el a mers Acasă în pace. Apoi, după duminica din Zürich am avut adunările din Krefeld, apoi în Orleans, apoi Paris, după aceea în Olanda și Bruxelles, apoi am zburat la Singapore și Manila. Fie că am zburat cu avionul, fie am călătorit cu mașina, am mers din loc în loc. Îi mulțumim Domnului că ultimii sunt ajunși și mesajul pe care ni l-a încredințat Dumnezeu este propovăduit și toți aceia care sunt rânduiți pentru viața veșnică îl vor auzi. În Orleans au avut loc adunări puternice unde s-au adunat 800 de

persoane, în Paris au fost peste 2000; în Olanda au fost puțini, poate au fost 200, iar în Bruxelles au fost peste 500 de persoane. Dumnezeu a binecuvântat pretutindeni și a dăruit har. Îi suntem mulțumitori din inimă.

Noi nu doar vom sărbători vinerea mare sau doar ne vom gândi la ceea ce s-a întâmplat atunci și acolo, ci să se întâmple azi și aici cu tine, cu mine, să se întâmple cu noi toți, ca să putem mărturisi ca și Pavel: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește viața Lui prin mine*” (Gal. 2:20). Aceasta este o realitate și să devină o realitate divină în noi.

Am putea spune multe lucruri pe care le face Dumnezeu pe întregul pământ. Astăzi vom cerceta Cuvântul pe scurt. Îi mulțumim lui Dumnezeu că El ne-a deschis mintea pentru Scripturi, că noi putem crede că am fost aleși înaintea întemeierii lumii ca să trăim acum, să auzim acum mesajul pe care Dumnezeu l-a ales pentru acest timp, să credem acum cum zice Scriptura, să credem că ultima slujbă pe care Dumnezeu i-a dat-o fratelui Branham a fost rânduită ca noi să fim aduși înapoi la Dumnezeu, să avem părtășie cu Dumnezeu, să avem părtășie unii cu alții și să fim legați în dragostea lui Dumnezeu. Și așa cum a scris apostolul Ioan: nicio minciună nu-și are obârșia în adevăr. Adevărul a fost întotdeauna adevăr și va rămâne pentru totdeauna adevăr. Și conform 1 Tim. 3:15, Biserica Dumnezeului celui viu este stâlpul și temelie adevărului, purtătoarea adevărului. În adevărata Biserică a Dumnezeului celui viu n-are voie să fie nicio răstălmăcire, nicio minciună. Noi suntem zidiți pe fundamentul apostolilor și prorocilor unde însuși Isus Hristos este piatra din capul unghiului. Cu adevărat Îi putem mulțumi lui Dumnezeu din inimă că Îl putem crede.

Miercurea trecută am zburat din Manila spre Singapore și când eram în sala de așteptare a aeroportului din Singapore, m-am uitat la un raft unde erau ziare și reviste în diferite limbi, printre care și în limba germană. Ziarul pe care l-am luat în mână avea scris direct pe prima pagină: „Douăzeci și patru de milioane de germani sunt atești” – acest lucru m-a lovit foarte tare. Din 82 milioane de cetățeni germani 24 de milioane sunt atești, ei nu cred că există Dumnezeu; și aceasta într-o țară unde a început Reforma și unde a avut loc o

străpungere, când Biblia și-a primit locul cuvenit. Și acum mă gândesc la acel timp când pe porțile gospodăriilor țărănești erau scrise versete biblice. Ce s-a întâmplat? Decăderea este atât de rea. Mai rău nu se poate. În școli, la orele de clasă se predau și se învățau lecții scârboase al căror conținut sunt lucrurile practicate în Sodoma și Gomora. Cine poate înțelege aceasta? Și într-un astfel de timp Dumnezeu Și-a pus Cuvântul Său pe sfeșnic și poporul Său din toate națiunile și limbile îl are; toți aceia care sunt proprietatea Lui ascultă și astăzi de vocea Lui.

Noi toți trecem prin încercări, aceasta este o realitate. Pentru sora noastră Graf, referitor la încercarea prin care trece ea și soțul ei fratele Graf, citesc din predica „Trei feluri de credincioși”, seria I, nr. 2, unde fratele Branham a spus: „Și tu ai ceva de făcut. Dumnezeu are ceva de făcut pentru tine. Voi ați avut poate dureri de inimă sau greutate, poate ați trăit dezamăgiri, dar trebuie noi să ne rugăm ca să rămânem feriți de toate acestea? Nu, DOAMNE. Trece-mă DOAMNE prin ele, indiferent ce este. Indiferent ce este, nu permite ca să mă feresc de ele. Dacă-mi sunt destinate mie, dă-mi har, ca să trec prin ele. Asta este”. Noi toți știm că trebuie să trecem prin încercări. Poate ne vom mai întoarce imediat la aceasta. Cine nu a trebuit să treacă prin încercări?

Dar pentru mine lucrul principal este următorul. În această predică, la pagina 18, fratele Branham spune: „Noi ne bucurăm de mesajul acestui ceas, de prezența lui Dumnezeu – acum în ultimele zile ale serii, când luminează lumina și lucrurile se descoperă, Cuvântul este confirmat și dovedit ca adevărat. Amândouă: a fost prorocit și s-a întâmplat. Tot timpul v-a fost dovedit prin știință și alte metode, că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Dar dacă un om respinge aceasta, atunci el este un necredincios fără nădejde. El este însemnat prin puterea lui Satan, și de aceea nu este nicio speranță pentru el. El nu mai are nicio nădejde!”.

Frați și surori, la Dumnezeu totul este serios. Dacă însuși Domnul a spus: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”. El va aduce înapoi totul în starea corectă”, atunci Dumnezeu a spus ceea ce a gândit și ceea ce a vrut să spună. Cine trece pe lângă această făgăduință n-are

deloc parte de chemarea afară și de pregătirea Bisericii Mireasă; atunci n-ajută nimănui. Înainte m-am uitat când a fost compusă această cântare; a fost acum o sută cincizeci de ani. „Mireasa așteaptă de atâta vreme, o, Doamne, ca Tu să Te arăți”. Dar Mireasa ascultă de glasul Mirelui. Și cum am scris în ultima scrisoare circulară: Doi trebuie să se întâlnească, inimile lor trebuie să bată în dragoste unul pentru celălalt. Mai înainte el trebuie să-i fi făcut o făgăduință, iar ea să-i fi dat acordul cu un „Da”. Apoi ea devine o mireasă, iar el devine un mire.

Frați și surori, numai cine în acest timp aude cu adevărat glasul Mirelui, este Mireasa. Toți ceilalți trec pe lângă Dumnezeu. De aceea, de fiecare dată accentuăm, fără niciun fanatism, dar trebuie spus: „Astăzi dacă voi auziți glasul Lui”. „Astăzi” este astăzi al nostru și este cea mai importantă perioadă de timp din ziua harului. Și cine primește astăzi har înaintea lui Dumnezeu acela îi sunt făcute de cunoscut căile Lui și i se permite să aibă parte de ceea ce face El în prezent.

Eu mi-am pus în gând să amintesc în fiecare adunare ceea ce i-a fost spus fratelui Branham: „La malul râului au fost prezenți mulți oameni și reporteri. Atunci mi-a spus din nou: *«Primește în sus!»*. Și când m-am uitat în sus, această lumină s-a coborât. Unii au leșinat și un glas puternic care a cutremurat întreaga regiune a spus: *«Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos tot astfel acest mesaj care ți-a fost dat ție va premerge cea de-a doua venire a lui Hristos»*. Nu eu sunt premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul”. Și fratele Branham spune aici că chiar și oamenii de știință au confirmat aceasta.

Frați și surori, fotografia cu stâlpul de nor supranatural din 28 februarie 1963 nu este făcută de un predicator fanatic, ci ea a fost făcută de fotografi jurnaliști. Acestui nor care a trecut din Mexic către Flagstaff, Arizona, i-au fost făcute peste 80 de fotografii care au fost trimise doctorului G.J. Lacy. Cel care a fotografiat norul supranatural n-a fost un fanatic, ci fotografiile au fost publicate în revistele „Life” și „Science”. Reviste laice au dat mărturii despre ceea ce s-a întâmplat: „Un nor supranatural aflat la 26 km de pământ”. Din punct

de vedere științific acest lucru nici nu este posibil, dar eu vă spun că Dumnezeu a permis acest lucru pentru ca lucrurile supranaturale care au avut loc în slujba fratelui Branham să poată fi fotografiate de niște fotografi laici și să fie verificate de niște instituții publice. Pe 20 ianuarie 1950 a fost făcută fotografia cu stâlpul de foc deasupra capului fratelui Branham. De ce m-am dus eu în Washington? Pentru ca să văd cu ochii mei această fotografie care se afla în Sala de artă, ca să mă conving că fotografia este acolo. Frați și surori, noi n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite, ci am primit prin har descoperirea lui Isus Hristos. Noi putem crede așa cum zice Scriptura. Și voi Îi veți mulțumi lui Dumnezeu când va avea loc răpirea și împreună noi Îl vom vedea pe Domnul.

M-am gândit la acest accident aviatic în care au murit 150 de persoane. Gândiți-vă odată la credințioșia lui Dumnezeu. Eu mi-am luat biletul de avion de la agenție cu ruta Bombay, Madras și cu puțin timp înainte de ora zece eram în birou și tocmai mă așezasem. Și așa cum auziți voi acum vocea mea, mi-au fost spuse cuvintele: „Robul Meu, anulează călătoria spre India!”. Tocmai îmi luasem biletul și mă așezasem pe scaunul din birou, și apoi: „Anulează călătoria în India!”. M-am urcat în mașină și m-am dus până la pădurea din apropiere, la Forstwald și I-am spus: „Doamne, călătoria este planificată. Sălile sunt închiriate”. În acel timp mii de oameni veneau la adunări, iar eu am spus: „Doamne, nu pot totuși să mă duc?” M-am întors în birou și m-am așezat din nou pe scaun. Era ora unsprezece și cincisprezece minute și apoi încă o dată, cu o voce mai puternică, poruncitoare, mi-a fost spus: „Robul Meu, anulează călătoria în India!”. Apoi am trimis telegrame că nu voi putea merge la acele adunări care au fost planificate. Și voi cu toții ați putut afla ce s-a scris în ziare: „Avionul care a decolat din Bombay a explodat în flăcări. Toți cei 96 de pasageri au ars în flăcări”.

Frați și surori, Dumnezeu este un Dumnezeu credincios. El a făgăduit că nu ne va părăsi niciodată, nu ne va lăsa și va fi cu noi. Și prin toate încercările prin care trebuie să trecem Domnul are o cale pentru noi. Permiteți-mi să intru pe scurt în aceasta, referitor la ceea ce a trăit Iov. Citesc doar două versete ca să arăt că Dumnezeu este credincios și că El este cu noi.

Cuvântul din Iov 17 ne este adresat nouă tuturor celor care trecem prin încercări grele sau putem trece prin ele. Iov 17:1-3: *„Mi se pierde suflarea, mi se sting zilele, mă așteaptă mormântul. Sunt înconjurat de batjocoritori, și ochiul meu trebuie să privească spre ocările lor. Pune-Te singur zălog pentru mine înaintea Ta; altfel, cine ar putea răspunde pentru mine?”*.

În Evrei 6:17 este scris că Domnul nostru S-a dat pe Sine ca o garanție. El n-a putut jura pe altcineva, ci S-a jurat pe El însuși. Dar aici îl avem pe Iov care a trecut prin atâtea încercări și el vedea deja mormântul înaintea lui. El a trebuit să suporte toate batjocurile și apoi imploră: *„...cine ar putea răspunde pentru mine?”*

Apoi citim din Iov 19 de la v. 23: *„Oh! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte; aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie...”*. Apoi dă mărturia puternică: *„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înlăuntrul meu”* (vers. 25-27).

Frați și surori, Domnul a dat făgăduința: *„Și iată că Eu sunt cu voi și în voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”*. Niciunul dintre noi n-a trebuit să meargă o cale atât de grea ca Iov. Satan i-a distrus totul, iar el ședea pe cenușă și auzea doar acuzații. Apoi rugăminte, dacă este cineva care ar putea prelua răspunderea pentru el. Și apoi descoperirea: *„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și...ochii mei Îl vor vedea”*. În Evrei 6 citim că Domnul i-a călăuzit pe ai Săi într-un mod minunat și până în ziua de astăzi îi călăuzește. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al trecutului. Dumnezeu este un Dumnezeu al prezentului. El nu este „Eu am fost”, ci El este „Eu sunt”.

Citim în Evrei 6 de la v. 13 la 15: *„Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine însuși și a zis: «Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța.» Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința”*.

Frați și surori, noi avem nevoie de răbdare. Noi cu toții tânjim după restituirea deplină. Pentru noi nu este suficient ca doar să auzim mesajul. Noi avem nevoie ca Dumnezeu să restituie totul, să aducă totul înapoi în starea originală. Noi dorim ca s-o trăim personal, s-o vedem, să avem parte de ceea ce face Dumnezeu. Apoi avem făgăduința din 2 Petru 3, unde ne este spus să nu ne face griji pentru că Domnul nu întârzie cu împlinirea făgăduinței, ci are o îndelungă răbdare cu noi toți. 2 Petru 3:2: „*Ca să vă fac să vă aduceți aminte de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proroci și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri*”. Apoi v. 4: „*și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»*”. Acest lucru din v. 4 îl spun oamenii. Și mai ales doctorul german Deschner care a scris despre aceasta, spunând că „Domnul a înșelat. Apostolii au înșelat. Toți au așteptat revenirea lui Hristos, dar aceasta n-a avut loc”. Necredincioșii habar n-au de planul lui Dumnezeu.

Acum două mii de ani Dumnezeu a putut spune ceea ce se întâmplă acum. Biblia a fost scrisă în așa fel ca în fiecare epocă de timp să poată fi văzută în împlinirea ei; ea a fost scrisă și pentru noi care trăim acum. Când Pavel a scris: „*nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați*”, atunci acest lucru este scris pentru noi. Trecutul, prezentul și viitorul, totul este scris aici în Sfânta Scriptură; doar trebuie să fie încadrat totul corect. Apoi în v. 9 este scris: „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință*”.

Frați și surori, s-o spunem cu toată claritatea. Dacă Domnul ar fi venit deja în 1963, unde ai fi fost tu? Unde aș fi fost eu? Ce s-ar fi întâmplat cu frații din Cuba dacă El ar fi venit deja? – cum sunt de părere unii. Și aceasta trebuie să fie spus odată. Dacă fratele Branham în cele șapte peceți a vorbit la timpul prezent: „Acum Domnul a părăsit tronul de har. Acum El a luat cartea în mână. Acum El a deschis pecețile”, atunci aceste afirmații se referă la acel timp când se vor întâmpla. Acestea nu s-au întâmplat în anul 1963, ci în acel an 1963 a fost doar descoperit conținutul celor șapte peceți. În anul 1963

nu s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas, ci în acel an 1963 a fost doar descoperit ceea ce va avea loc.

Frați și surori, s-o spunem cu toată claritatea, este un har nemărginit că nouă ne-a fost dată înțelegerea corectă a ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu. Este un har nemărginit că la auzirea lucrurilor care i-au fost spuse fratelui Branham ne întoarcem la Biblie. Nu ajută la nimic dacă un frate îmi scrie că el dorește să vorbească cu mine și să înregistreze totul, dar doar cu referire la citatele fratelui Branham și nu la Biblie; și pe lângă aceasta mai face o observație și spune că „Biblia poate fi înțeleasă într-un fel sau altul și poate fi răstălmăcită”. Dar eu spun exact contrariul: Ceea ce a spus fratele Branham poate fi înțeles într-un fel sau altul și poate fi răstălmăcit. Și numai dacă ceea ce a afirmat el este adus înapoi în Biblie, atunci nu mai poate fi răstălmăcit, ci atunci este așa cum este scris în Scriptură, AȘA VORBEȘTE DOMNUL. De aceasta avem nevoie și de nimic altceva.

Domnul nu întârzie. Dar eu vă spun sincer, eu la cei 82 de ani ai mei contez pe revenirea Domnului în timpul vieții mele. Cu adevărat timpul este atât de înaintat în tot ceea ce noi vedem.

Poate încă o observație care nu se potrivește pe deplin aici. Dar de prima dată, sincer și cinstit, înainte de alegeri m-am rugat pentru Netanyahu. Și am spus: „Iubit Domn, Tu Dumnezeul lui Israel, Tu care călăuzești toate inimile ca apele, permite ca prietenul nostru Netanyahu să câștige alegerile”. Și atunci, desigur, m-am bucurat din toată inima când s-a întâmplat în felul acesta. Noi ne bucurăm împreună cu Israelul, noi ne bucurăm împreună cu Biserica. Cine binecuvântează Israelul acela este binecuvântat. Binecuvântat să fie Israel în Numele Domnului! Fie ca Dumnezeu să călăuzească totul cu Israelul și cu Biserica. Mai întâi are loc desăvârșirea cu Biserica din toate popoarele, din toate limbile și din toate națiunile și apoi desăvârșirea cu poporul Israel.

Evrei 6:13 l-am citit; de la v. 17 este scris: „*De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ*”.

Frați și surori, ce dorim mai mult? Credința noastră nu se odihnește pe ceea ce a spus un om. Noi suntem poporul de legământ al lui Dumnezeu. Dumnezeu a încheiat un legământ cu noi: „...*acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou...*” (Mat. 26:26-28). Domnul a încheiat un legământ cu noi. Noi am fost răscumpărați prin Sângele Mielului, am fost făcuți părtași naturii divine prin nașterea din nou, prin Cuvânt și prin Duh și avem o legătură directă cu Dumnezeu ca fii și fiice. Și dacă Domnul a venit cu un jurământ moștenitorilor Săi, atunci nimic din ceea ce Dumnezeu a hotărât nu mai poate fi modificat. Planul Său de mântuire este valabil pentru toată veșnicia. În Fapte 20:27 Pavel a spus: „Eu *nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*”. Ce ar spune Pavel astăzi dacă el ar auzi ceea ce a descoperit Dumnezeu prin deschiderea pecetilor, prin fratele Branham? Noi vedem că în fiecare epocă de timp Dumnezeu a dăruit ceea ce a fost necesar pentru acel timp. Și ceea ce astăzi este necesar, astăzi ne-a dăruit. Întotdeauna, la timpul potrivit și de fiecare dată Dumnezeu este acolo ca să împlinească ceea ce El a făgăduit moștenitorilor prin Cuvântul Său.

Noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Isus Hristos. Așa este scris: „Voi care nu ați fost poporul Meu veți fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu” (Rom. 9:26). Frați și surori, noi nu mai suntem oaspeți, nu mai suntem străini, ci suntem împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu. Patria noastră nu este aici pe pământ, ci este acolo în înălțimi, în slavă, acolo unde nu se știe nimic de încercări și de durere, acolo unde Domnul Dumnezeul nostru va șterge toate lacrimile din ochii noștri și noi vom fi cu El pentru totdeauna.

Citim din Evrei 10 vers. 32-33: „*Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveriște în mijlocul ocărilor și necazurilor, și, pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi*”. Ce să mai adăugăm noi la aceasta? Toți cei care vor să trăiască o viață sfântă în această lume trebuie să suporte prigoana. Așa cum atunci nu L-au recunoscut pe El tot așa nici noi nu vom fi recunoscuți. Însuși Domnul a spus: „*Dacă M-au prigonit pe*

Mine, și pe voi vă vor prizoni; toți care au fost rânduiți să creadă au primit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor primi”.

Să citim încă o dată Evrei 10:32-33: *„Aduceți-vă aminte de zilele de la început....”*. Noi ne gândim la zilele noastre de la începutul nostru de credință. *„...când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe („cu răbdare” – lb. germ.)”*. Este o luptă spirituală. Lumina și întunericul sunt într-o luptă continuă. *„Luptați pentru credința, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna”* (Iacov 1:3). Apoi: *„pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor...”*. De cele mai multe ori propovăduitorii, prorocii, bărbații lui Dumnezeu au fost batjocoriți în public și toți aceia care au crezut în Cuvântul vestit de aceștia au purtat ocară împreună cu ei și au știut că ocară aparține de aceasta, pentru că noi nu suntem din această lume. Și așa este scris: *„pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor; și, pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi”*. Voi trebuie să vă faceți părtași la ceea ce face Dumnezeu acum, voi nu vă puteți dezice de aceasta, nu! Noi toți care acum credem din inimă, noi stăm de partea lui Dumnezeu, stăm de partea Cuvântului Său, stăm de partea purtătorilor Cuvântului lui Dumnezeu, care trec prin ocară și batjocură și apărăm Cuvântul care este propovăduit. Așa este scris, citiți-o acasă în liniște.

Apoi făgăduința care ne este adresată nouă tuturor din v. 36: *„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”*. Lăudat și cinstit să fie Dumnezeul nostru!

Să cuprindem ceea ce a trebuit să fie spus astăzi. Dumnezeu are un plan de mântuire. Dumnezeu a dat făgăduințe și când sosește timpul împlinirii El veghează asupra Cuvântului Său pentru ca să împlinească ceea ce El a făgăduit.

Astăzi am mai citit în Luca 9. Când ucenicii au fost cu Domnul pe Muntele schimbării la Față, ei au fost în norul supranatural și apoi au auzit glasul. În toate cele trei evanghelii este dată mărturia aceasta, dar aici în Luca 9:34 este scris: *„Pe când vorbea el astfel, a venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui; ucenicii s-au spăimântat, când i-au*

văzut intrând în nor. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați.»”. După aceea Petru a putut spune în 2 Petru 1:18: „Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt”.

De fiecare dată Dumnezeu S-a făcut de cunoscut într-un mod supranatural. Cât de des am repetat-o în acest loc! În acea clipă când Dumnezeu împlinește făgăduințele cerul se coboară și lucrurile supranaturale au loc pe pământ. Cum a fost cu nașterea lui Ioan Botezătorul? Îngerul Gavril a venit în templu și i-a dat făgăduința lui Zaharia, tatăl său: „*Nevastă-ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan*”. Cerul era părtaș la ceea ce avea loc pe pământ și toți aceia care erau pe pământ în acel timp, care auzeau și credeau, aveau parte de ceea ce Dumnezeu a hotărât și a făgăduit mai dinainte. Chiar și la nașterea Domnului nostru, o mulțime de oaste cerească a coborât în Betleem, laudând pe Dumnezeu și îngerul a dat anunțul: „*Astăzi în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul*” (Luca 2:11). Dumnezeu este prezent, și acolo unde Dumnezeu este prezent se întâmplă lucruri supranaturale. Dacă noi dăm mărturie despre lucrurile supranaturale care au avut loc în slujba fratelui Branham atunci o facem doar cu un singur scop: ca să dovedim că Dumnezeu a confirmat ceea ce a avut loc în zilele biblice. Dumnezeu nu Se schimbă. El confirmă Cuvântul Său și prezența Lui, mai ales atunci când făgăduințele își găsesc împlinirea. Fratele Baumgarten s-a referit la Ioan 14:12 – și noi tânjim după aceasta – unde este scris ceea ce a spus Domnul nostru: „*cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu*”.

Frați și surori, și eu am spus deseori aceasta. Toți evangheliștii renumiți de pe întregul pământ s-au referit la Evrei 13:8: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*”. Dar fratele Branham a fost singurul care s-a referit și la Ioan 14:12: „*Lucrările pe care le fac Eu le veți face și voi*”. Fratele Branham a fost acela care a arătat spre Ioan 5:19: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai*”. Aceeași slujbă s-a repetat în fața ochilor mei, iar eu sunt un martor, un martor care a auzit și a văzut că Domnul S-a făcut de cunoscut în același mod în timpul nostru. Și aceasta am spus-o deseori în acest loc. Când fratele

Branham într-o adunare mare dintr-o dată a trebuit să spună: „Pentru ca voi să știți că ceea ce s-a întâmplat în Geneza 18 – când Domnul a venit la Avraam și i-a dat făgăduința nașterii lui Isaac, în timp ce Sara era în spatele Lui în cort – se repetă acum”. El s-a întors cu spatele la auditoriu și Domnul i-a descoperit lucruri din viețile oamenilor: „Sora care stă acolo și este îmbrăcată așa, vine din localitatea cutare”. Același lucru s-a întâmplat în timpul nostru în fața ochilor noștri și în auzul urechilor noastre. Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Fratele Branham nu a spus doar niște cuvinte, și nici Domnul nu a rostit doar niște cuvinte. Dumnezeu a dat Cuvântul și El veghează asupra Cuvântului Său și a împlinit ceea ce El a făgăduit. Și cu ce scop s-a întâmplat? Pentru ca atenția noastră să fie direcționată spre ceea ce Domnul are să ne spună.

Și aceasta trebuie s-o repet de fiecare dată: nu este suficient să primim legătura doar cu Moise, cu Petru sau cu Pavel. Toți bărbații lui Dumnezeu au pregătit calea Domnului. Dacă prin această propovăduire noi nu putem să vă legăm cu Cuvântul și cu Duhul lui Dumnezeu atunci noi nu ne-am împlinit slujba așa cum Dumnezeu a vrut s-o aibă. Nu să facem legătura cu predicatorul sau cu prorocul. Însărcinarea noastră este ca să facem legătura între Dumnezeu și noi și între noi și Dumnezeu pentru ca toți să fie învățați de Dumnezeu pentru ca să nu mai aibă loc nicio oră suplimentară, pentru ca nimeni să nu mai aibă întrebări deschise, ci, prin Cuvânt, Domnul să dea răspuns tuturor întrebărilor.

S-o spunem încă o dată în încheiere. Chiar dacă noi trecem prin încercări grele. Uitați-vă la viața prorocilor și bărbaților lui Dumnezeu, uitați-vă la viața lui Iov. În orice loc a predicat Pavel el a fost prigonit, prigonit, prigonit, a fost târât înaintea tribunalelor și de fiecare dată a fost prigonit și batjocorit. Lumea nu era vrednică cei care erau trimiși de Dumnezeu. Și numai cine este din Dumnezeu aude cuvintele lui Dumnezeu și numai cine primește har înaintea lui Dumnezeu va asculta ceea ce spune acum Bisericii Duhul. Eu sunt pe deplin convins că Dumnezeu l-a trimis pe fratele Branham. Și dacă mă gândesc că în decembrie anul acesta se vor fi împlinit cincizeci de ani de atunci... Gândiți-vă cât timp a trecut din iunie 1933 când fratelui Branham i-a fost spus: „Mesajul care ți-a fost încredințat ție va

premerge cea de-a doua venire a lui Isus Hristos”. Din 1933 s-au scurs mulți ani, din 1965, de asemenea, au trecut mulți ani. Dar acum suntem foarte aproape de revenirea Domnului, ca niciodată mai înainte. Grăbește-te! Salvează-ți sufletul! Crede din toată inima, crede ceea ce zice Scriptura și cum zice Scriptura.

Doar ca o observație. În Cuba a trebuit să propovăduiesc cu o așa putere învățăturile biblice de bază, dumnezeirea, botezul, încât niciunul n-a mai putut fugi în stânga și-n dreapta; ci ori crezi, ori respingi. Și cât de mulțumitori putem fi că 12 predicatori, mai ales din biserici baptiste, și-au dedicat viața lor Domnului. Unii din ei au explicat deschis că ei au fost ținuți în rătăcire și că, prin har, au ieșit afară și acum pot crede cum zice Scriptura. Dar aici este un punct: credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin propovăduirea Cuvântului lui Hristos. Dacă acestor oameni nu le-ar fi fost propovăduit Cuvântul, atunci ei n-ar fi putut crede și nu li s-ar fi descoperit. Observați voi cât de importantă este propovăduirea Evangheliei veșnic valabile, pentru ca toți până la marginile pământului să audă despre ce este vorba acum în Împărăția lui Dumnezeu? Pentru ca toți aceia care sunt născuți din Dumnezeu să asculte ceea ce spune Bisericii Duhul. Multe lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu ar mai putea fi amintite. Lui Îi dăm toată cinstea și slava pentru ceea ce El face acum.

Aceasta am spus-o deseori: mulți se opresc la ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul fratelui Branham și afirmă că nu mai este nimeni care poate spune că „este trimis sau are dreptul să poarte mesajul. Totul a fost spus și cu aceasta s-a încheiat totul”. Cu aceasta s-a încheiat o perioadă de timp, iar următoarea perioadă de timp a început. Cu adevărat în acest timp Cuvântul a străpuns până la marginile pământului. Dacă mă gândesc acum, noi ne îngrijim de frații și surorile noastre din diferite biserici locale din 172 de țări. Iar acum numărul conexiunilor directe prin internet a depășit cifra de 1250 și sunt în continuă creștere. Oameni din China, din Mongolia sau oriunde s-ar afla, toți ne pot asculta și vedea. Frați și surori, mă gândesc că Domnul Se îngrijește ca predicile din fiecare sfârșit de săptămână al primei luni să fie traduse simultan în 12 limbi și toți de pe tot pământul au posibilitatea să asculte în aceste limbi. Nu este

acesta har? Am făcut eu lucrul acesta? Sau nu așa este scris: „*Evangelhia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea...*”? Profeția biblică se împlinește înaintea ochilor noștri și Domnul Își are calea Lui cu poporul Său. Și toți aceia care sunt din Dumnezeu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, cred, se lasă corecțați și Îl urmează pe Domnul până când noi împreună vom vedea ceea ce am crezut. Dumnezeului nostru Îi dăm toată cinstea și lauda, Îi mulțumim pentru tot în Numele sfânt al lui Isus.

Să ne ridicăm să-I mulțumim Domnului. Avem necazuri, avem cereri de rugăciune, avem frați și surori care trec prin încercări, prin neînțelegeri, prin greutate. Vrem să ne purtăm sarcinile unii altora, să vă împărtășim suferințele voastre și împreună să le aducem Domnului și să credem așa cum am și citit din 1 Ioan 3:21: „*dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu*” și ne putem ruga. Acum, când suntem liniștiți înaintea Domnului, închidem ochii, ne deschidem inima. Frați și surori, acum suntem în prezența lui Dumnezeu. Și această adunare este aleasă de Dumnezeu. Și chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu a fost propovăduit în slăbiciune totuși este puterea lui Dumnezeu pentru toți aceia care cred din inimă. Dacă este vreo cerință deosebită de rugăciune vă rog ridicați scurt mâna. Mulțumesc! Sunt pretutindeni.

Iubit Domn, Tu Dumnezeule veșnic credincios, noi putem veni înaintea tronului de har prin credință, în încrederea că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „Da” și „Amin”, prin Isus Hristos, Domnul nostru și Își găsesc împlinirea prin noi. Noi Ți-i aducem înaintea Ta pe toți frații și surorile care trec prin încercări, greutate, fie din familii, sau indiferent unde ar fi și orice ar fi Îți aducem toate poverile înaintea Ta și Te rugăm intervin-o Tu Doamne, ca să ne putem încrede în Tine și să știm că în final Tu vei face totul bine și voia noastră s-o putem pune în voia Ta, pentru ca nu voia noastră, ci voia Ta să se facă.

Iubite Domn, dăruiește răscumpărare, eliberare, dăruiește har și înțelegere. Intră în dreptul Tău cu toți aceia care trec prin necazuri, pentru ca prin credință ei să primească răspunsul de la Tine și să-Ți mulțumească pentru ascultare, că Tu ai ajutat. Iubit Domn, confirmă

Tu Cuvântul Tău. Eu simt prezența Ta. Tu ești prezent. Doamne binecuvântează aici, binecuvântează pretutindeni unde suntem ascultați și văzuți. Dumnezeu, Tu ești atotprezent, omniprezent și Îți mulțumim din toată inima pentru slujba prorocului Tău din timpul nostru. Tu l-ai chemat pe fratele Branham în mod personal, l-ai trimis și ai confirmat în mod supranatural, prin prezența Ta. Noi Îți mulțumim din toată inima pentru aceasta. Îți mulțumim că avem legătura cu această slujbă și că putem propovădui Evanghelia Ta veșnic valabilă cu toate făgăduințele, cu întreaga restituire, tuturor popoarelor și limbilor. Tu ai spus-o: „Atunci va veni sfârșitul”. Iubite Domn, Îți mulțumesc pentru toți frații și surorile mele care sunt astăzi în acest loc și pentru toți aceia care ne ascultă și ne văd acum. Te rugăm în mod deosebit pentru fratele Graf, binecuvântează-l, fii cu el. În ultimii trei ani l-ai binecuvântat în mod deosebit și de fiecare dată te-ai atins de el și l-ai vindecat. Tu o mai poți face încă o dată, o mai poți face încă o dată, atinge-Te de El, vindecă-l și binecuvântează-l. Ție, atotputernicului Dumnezeu, Îți mulțumim pentru tot în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Nu vom fi noi cu toții bucuroși când vom părăsi acest pământ? Eu nu mă voi uita în urmă. Eu vă promit aceasta: nu mă voi uita în urmă.

Vă rog amintiți-mă în rugăciunile voastre! Acum urmează o călătorie și mai grea, dacă Dumnezeu dăruiește har, în Dubai și Abu Dhabi, din Golful Persic. Să mai includem ultimele țări pentru ca toți să asculte ultimul mesaj prin har. Vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre. Apoi cinci localități din Pakistan, începând cu Islamabad și încheind cu Karachi, dacă este voia lui Dumnezeu și eu mă voi întări. Amin.